

**UDSKRIFT
AF
ØSTRE LANDSRETS DOMBOG**

D O M

Afsagt den 10. september 2018 af Østre Landsrets 20. afdeling
(landsdommerne Ib Hounsgaard Trabjerg, Anni Brix Olesen (kst.) og Anne-Sophie Abel
Lohse (kst.)).

20. afd. nr. B-2457-17:

Blågård Sogns Børneinstitution under konkurs

(advokat Carsten Ceutz)

mod

Københavns Kommune

(advokat Lisbet Vedel Thomsen)

Dom afsagt af Retten på Frederiksberg den 2. november 2017 (BS H-152/2017) er anket af
Blågård Sogns Børneinstitution under konkurs med påstand om, at Københavns Kommune
dømmes til at betale 250.000 kr. med procesrente fra sagens anlæg.

Indstævnte, Københavns Kommune, har påstået stadfæstelse.

Supplerende sagsfremstilling

Der har til brug for ankesagens behandling været afholdt syn og skøn. Af skønserklæringen
af 19. juni 2018 udarbejdet af Jørgen Evers fremgår blandt andet:

”Spørgsmål 1:

Hvis skønsmanden lægger til grund, at inventaret i Bifrost/Spanager er af samme stand, som det bortgivne inventar i Blågård Sogns Børneinstitution, bedes det vurderet om inventaret, som fremgår af den udleverede oversigt [...], kan antages at have haft en værdi på 250.000 kr. i november/december 2015.

Svar på spørgsmål 1:

Med udgangspunkt i standen af det besigtigede inventar i institutionen Bifrost/Spanager, sammenholdt med inventaret i den udleverede oversigt [...], så er det min opfattelse, at det kan antages at der, har været værdier for kr. 250.000 i november/december 2015 i hvad der svarer til en fortsat drift af institutionen.

I en målrettet/tvangssalgs situation vil værdien skønsmæssigt ligge mellem kr. 50.000 og 100.000.

Vurderingen er udelukkende skønsmæssig og med forbehold. [...]

Spørgsmål 1A:

Skønsmanden bedes anslå den samlede værdi af inventaret angivet i inventarlisten [...] Det skal lægges til grund for besvarelsen, at der er tale om inventar, som har været brugt i en daginstitution.

Svar på spørgsmål 1A:

Med udgangspunkt i standen af det besigtigede inventar i institutionen Bifrost/Spanager, sammenholdt med inventaret i den udleverede oversigt [...], så er det min opfattelse, at der skønsmæssigt er værdier for ca. kr. 350.000 i november/december 2015 i hvad der svarer til en fortsat drift af institutionen.

I en målrettet/tvangssalgs situation vil værdien skønsmæssigt ligge mellem kr. 50.000 og 100.000.

Vurderingen er udelukkende skønsmæssig og med forbehold.”

Forklaringer

Der er i landsretten afgivet forklaring af skønsmand Jørgen Evers samt supplerende forklaringer af Birthe Dam Hansen og Gert Lyksborg.

Skønsmand Jørgen Evers har vedstået sin erklæring og forklaret blandt andet, at det ikke var muligt at vurdere de i sagen omhandlede aktiver, hvorfor skønsforretningen i stedet blev afholdt i en daginstitution, der var sammenlignelig med Blågård Sogns Børneinstitution. Han udvalgte forskellige effekter fra inventarlisten, som han fik mulighed for at besigtige. Han dannede sig på den måde et overblik over kvaliteten af det omhandlede inventar, og han fik oplyst, hvor mange eksemplarer der var af hver slags. Kvaliteten af inventar i institutioner er sædvanligvis høj. Han har skønsmæssigt opgjort værdien til 350.000 kr. ud fra den forudsætning, at der var tale om en daginstitution, der blev drevet videre på samme

adresse. Inventaret ville falde i værdi til omkring et par hundrede tusinde kroner, hvis det skulle flyttes og overtages af en institution på en anden adresse. Dette skyldes, at der er udgifter til at afmontere, flytte og genmontere inventaret. Hvis personalet fra Blågård Sogns Børneinstitution havde udført dette arbejde, ville værdien for den modtagende daginstitution have været tæt på 350.000 kr. Værdien ved tvangssalg er meget lavere, da nogle af effekterne er svært omsættelige.

Birthe Dam Hansen har supplerende forklaret blandt andet, at uanset om der er tale om en selvejende eller en kommunal daginstitution, er det kommunalbestyrelsen, der beslutter, hvilken bevilling daginstitutionen får. En selvejende daginstitution er en del af den offentlige forvaltning på grund af driftsoverenskomsten. En selvejende daginstitution er i økonomisk henseende en del af det kommunale budget og er kun en selvstændig juridisk enhed i driftssammenhæng. Driftsoverenskomsten er en privatretlig kontrakt, der strengt taget ikke er nødvendig på grund af de mange regler, der regulerer forholdet mellem kommunen og den selvejende daginstitution. På et tidspunkt ønskede flere kommuner, at de selvejende institutioner skulle have samme personale- og indkøbspolitik som kommunen. Det var på denne baggrund, at hun skrev sin artikel af 6. april 2016. Den selvejende institution har både økonomisk ansvar og arbejdsgiveransvar. Det økonomiske ansvar består i at forvalte de offentlige midler, der bliver stillet til rådighed. Kommunen kan fastsætte retningslinjer for anvendelsen af midlerne. Det er den selvejende institution, der bestiller, får leveret og betaler eksempelvis varer. Det er kun de institutioner, der ejer deres egen bygning, der overhovedet ejer noget. Alle andre institutioner er formueløse. Hvis kommunen yder et lån til en selvejende institution til f.eks. en større renoveringsopgave, vil dette kunne sikres ved pant i ejendommen. Det sker dog også, at der kun udstedes et gældsbrev for at spare tinglysningsafgiften. Der foretages ofte ingen sikringsakt.

Gert Lyksborg har supplerende forklaret blandt andet, at driftsregnskabet viser de konkrete udgifter og indtægter, hvorimod status viser, hvad institutionen har til rådighed. Der medtages aldrig anlægsaktiver i kommunale regnskaber. Specifikationen vedrørende status, der fremgår af Blågård Sogns Børneinstitutionens regnskab for 2014, blev medtaget i regnskabet på foranledning af revisor. Det var ikke et krav fra kommunen. Den medtagne værdi vedrørende inventar, maskiner og køretøjer mv. var alene et udtryk for, hvad der skulle udbetales fra forsikringen, hvis daginstitutionen brændte. Der udarbejdes både en likviditetsopgørelse og en opgørelse vedrørende institutionens eventuelle gæld til kommunen. Bevillingen fra kommunalbestyrelsen beregnes på baggrund af daginstitutionens faste udgifter tillagt en

såkaldt ”pladspris” pr. barn i institutionen. Pladsprisen er den samme for såvel kommunale som selvejende institutioner, idet de selvejende institutioner dog herudover modtager et administrationstillæg. Kommunen udbetaler bevillingen månedsvis forud, og beløbet udbetales til institutionens egen bankkonto. Det er fra denne konto, at den selvejende institution betaler blandt andet løn og indkøb.

Procedure

Blågård Sogns Børneinstitution under konkurs har i det væsentligste procederet i overensstemmelse med det i påstandsdokument af 6. august 2018 anførte, hvoraf fremgår blandt andet:

” 4. Anbringender

4.1 Retsgrundlaget

En selvejende institution (fond), der driver dagtilbud i henhold til dagtilbudslovens § 19, stk. 3, er oprettet på privatretligt grundlag og er ikke underlagt fondslovene, men er i forhold til sin formue underlagt de almindelige fondsretlige grundsætninger bl.a. om, at formuen alene må anvendes til det for den selvejende institutions bestemte formål, samt at formuen ved institutionens ophør alene må anvendes i overensstemmelse med den selvejende institutions vedtægter.

En forudsætning for at anvende en selvejende institutions formue ved ophør er, at der rent faktisk er en formue. Ved formue forstås der – for fonde ligeså vel som for kapitalselskaber – den del af den selvejende institutions aktiver, der er tilbage efter dækning af alle den selvejende institutions passiver.

Når der opstår en offentligt betalt formueophobning i en selvejende institution som led i, at kommunen finansierer driften i den selvejende institution, påhviler det kommunen, som her handler på privatretligt grundlag, som led i indgåelse af driftsoverenskomsten, at forhandle en aftale på plads med den selvejende institution, der tager højde herfor.

Da parterne agerer på privatretligt grundlag, er det alene løsninger inden for privatretten der kan anvendes, som f.eks. pant i fast ejendom, udstedelse af gældsbeholdning, aftale om refusion af overskydende tilbud mv. Det vil afhænge af den konkrete løsning, om denne alene har virkning indbyrdes mellem aftaleparterne (kommunen og den selvejende institution) eller tillige har virkning over for tredjemand (pant m.v.). Sidstnævnte forudsætter naturligvis, at kommunen har iagttaget de i dansk ret fastsatte sikringsakter.

At parterne agerer på privatretligt grundlag medfører ligeledes, at såfremt driftsoverenskomsten er tavs, er det formuerettens almindelige principper, der finder anvendelse til udfyldning og fortolkning af parternes retsstilling.

Ovenstående støttes i den udtalelse, som professor, cand.jur., ph.d. Rasmus Kristian Feldthusen med speciale i dansk fondsret fra Københavns Universitet den 28. juni 2018 har udarbejdet for appellantens [...].

Dette har ligeledes støtte i Højesterets dom af 8. november 2017, der er trykt i U.2018.735H [...].

Ovenstående sag angik, om indeståendet på en konto i Danske Bank indgik i Randersegnens Boligforenings (almen boligorganisation) konkursbo, eller om hver enkel afdeling under den almene boligorganisation havde separatistret-tigheder i konkursboet. I givet fald var spørgsmålet bl.a., om en række betalinger, som var sket fra kontoen kort tid inden konkursbegæringen blev indgivet, kunne omstødes efter konkursloven, herunder om betalingerne angik krav, der var fortrinsberettigede.

Betalingerne var iværksat af en ”midlertidig forretningsfører”, der var indsat af Randers Kommune efter reglerne i almenboligloven som følge af økonomiske problemer og uregelmæssigheder i den almene boligorganisation.

Højesteret nåede frem til, at indeståendet på kontoen i Danske Bank indgik i konkursmassen, jf. konkurslovens § 32 med følgende begrundelse:

”Sagen angår, om indeståendet på kontoen i Danske Bank indgår i Randersegnens Boligforenings konkursbo, jf. konkurslovens § 32. I givet fald skal der tages stilling til, om de betalinger, som skete fra kontoen den 6. og 7. december 2011, kan omstødes efter konkurslovens § 67 og § 74, herunder om betalingerne angår krav, der er fortrinsberettigede efter konkurslovens § 94, nr. 1.

En afdeling i en almen boligorganisation er økonomisk uafhængig af andre afdelinger og af boligorganisationen, jf. almenboliglovens § 16. Af § 47 i bekendtgørelse om drift af almene boliger fremgår, at boligorganisationen beslutter, om der skal være separat eller fælles forvaltning af afdelingsmidler, og at også boligorganisationens midler kan indgå i en fælles forvaltning.

Almenboligloven regulerer ikke, i hvilket omfang midler, der hidrører fra huslejeindbetalinger, og hvor der er fælles forvaltning af afdelingernes og boligorganisationens midler, indgår i boligorganisationens konkursbo. Almenboligloven regulerer heller ikke, om betaling for arbejde udført af en midlertidig forretningsfører i henhold til almenboliglovens § 165 er en fortrinsberettiget fordring i konkursboet. Disse spørgsmål må derfor afgøres på grundlag af konkurslovens regler og almindelige konkursretlige principper.” Min understregning.

I nævnte sag var svaret ikke givet i almenboligloven, og i denne sag er svaret ikke givet i hverken driftsoverenskomsten eller dagtilbudsloven, som på offentligretligt grundlag regulerer dagtilbud i kommunerne.

I en sådan situation, hvor svaret ikke er givet ved lex specialis, må spørgsmålene med Højesterets ord derfor ”afgøres på grundlag af konkurslovens regler og almindelige konkursretlige principper”. Man må således forholde sig til den faktiske jura og ikke opfinde principper, der ikke er hjemmel for.

Sammenlignes fakta i dommen i øvrigt med nærværende sag, er det således åbenbart, at der er væsentlige ens karaktertræk ved en almen boligorganisation (selvstændig juridisk person, som modtager støtte fra kommunen, og som er underlagt en betydelig kontrol fra kommunen) og Institutionen (selvstændig juridisk person, som modtager støtte fra kommunen, og som ligeledes er underlagt en betydelig kontrol fra kommunen).

Det gøres på baggrund af ovenstående først og fremmest gældende, at spørgsmålet om ejendomsret til de bortgivne driftsmidler og driftsinventar må findes i (1) driftsoverenskomsten, og såfremt denne er tavs (2) i formuerettens almindelige principper.

I det følgende vil der straks blive redegjort for, hvorfor institutionen og ikke Københavns Kommune på den baggrund havde ejendomsretten til de flyttede driftsmidler og driftsinventar.

4.1.1 Institutionen havde ejendomsretten

At institutionens driftsmidler og driftsinventar utvivlsomt tilhørte institutionen dokumenteres af:

- Institutionen havde samtlige driftsmidler og driftsinventar på sin adresse og i egne lejede lokaler. Institutionen udøvede derfor berettiget og uhindret samt ubestridt en ejers råden; ikke en lejers, ikke en låners, men en ejers råden. Institutionens erhvervelse af aktiver skete ved at faktura fra leverandører blev udstedt og betalt af institutionen og ikke af Københavns Kommune. Landsretten kan således konstatere, at institutionen løbende og konkret har opfyldt tingsrettens betingelser for erhvervelse af ejendomsret (aftale og bindende individualisering) og dette før i tid og dermed i bedre ret en Københavns Kommunes.
- Værdien af de senere flyttede effekter er hvert år medtaget i institutionens driftsregnskab [...], som hvert år er fremsendt til og godkendt af Københavns Kommune, jf. driftsoverenskomstens § 10, stk. 1 [...].
- I forbindelse med aflæggelse af driftsregnskabet for 2014 har både institutionens leder og institutionens administrator afgivet en ”erklæring om fuldstændighed” [...], som er underskrevet af begge. Her er der bl.a. skrevet under på at:

”[i]nstitutionens aktiver forefindes mig bekendt på institutionens adresse”

Der kan derfor også på den baggrund ikke være tvivl om, at aktiverne, som er nævnt i driftsregnskabet, tilhører institutionen.

Af vedtægternes § 14 [...] for institutionen fremgår, at institutionens kapital (dvs. formue) ved institutionens nedlæggelse skal anvendes til tilsvarende formål som institutionens bestyrelse med kommunens godkendelse har besluttet. Kapital skal i denne sammenhæng forstås som egenkapital i kapitalsselskaber. Ejerne af egenkapital skal jo som bekendt i alle juridiske personer først fyldestgøres, når alle andre kreditorer i konkursordenen, jf. konkurslovens kapital

10, har opnået fuld dækning, hvilket Københavns Kommune ved afgivelse af instruks om bortgivelse – blandet andet som følge af manglende betaling af løn – vidste ikke var sket.

Københavns Kommunes viden herom fremgår med al tydelig klarhed af mødereferatet mellem Københavns Kommune og ledelsen i institutionen [...], som blev afholdt den 28. oktober 2015, dvs. mindre end en måned efter at institutionen havde opsagt driftsoverenskomsten den 5. oktober 2015 og straks forud for konkursen. Af mødereferatets side 2 fremgår:

”Gert Lyksborg gør ligeledes opmærksom på at institutionen kan blive nødsaget til at erklære sig i betalingsstandsning i 2016, idet der [ingen nye børn] er indskrevet i institutionen, og at der således ingen indtægt er til at betale de ansattes løn i deres opsigelsesperiode. Institutionens bestyrelse kan blive nødsaget til at erklære sig i betalingsstandsning/konkurs i Sø- og Handelsretten, således at evt. lønudbetalinger kan komme til udbetaling fra Lønmodtagernes Garantifond.”

Af driftsoverenskomsten fremgår, at institutionen kan optage lån til anskaffelse af eksempelvis inventar, og at der kan udstedes gældsbrev. Dette kan kun forstås således, at det af institutionen anskaffede inventar mv. – uanset om det er anskaffet for lånte midler – tilhører institutionen, og at långiver – her Københavns Kommune – efter almindelige tingsretlige regler må sikre sig, hvis Københavns Kommune vil have en bedre placering i konkursordningen (pant e.l.) end placeringen som usikret långiver.

Der er ikke en bestemmelse i driftsoverenskomsten, som fastsætter, at ejendomsretten til de finansierede erhvervelser på noget tidspunkt skulle overgå til Københavns Kommune.

Finansieringen af institutionens driftsmidler og driftsinventar over de løbende driftstilskud fra kommunen medfører således ikke, at driftsmidler og driftsinventar bliver kommunens ejendomsret, ligeså lidt som en banks långivning til en landmand betyder, at kornet, stalden, besætningen eller traktoren bliver bankens ejede genstande.

Appellanten noterer sig, at Københavns Kommune intet har gjort for at dokumentere, at de bortgivne aktiver skulle være omfattet af Københavns Kommunes aktiver og regnskabsaflæggelse.

I dagtilbudsloven (lovbekendtgørelse nr. 748 af 20. juni 2016), som på offentligretligt grundlag regulerer dagtilbud i kommunerne, ses der heller ikke at være lovhjemmel herfor. Det følger af Karnov note 87 til dagtilbudslovens § 19, stk. 3, at:

”selvejende daginstitutioner er selvstændige juridiske enheder, der oprettes på privatretligt grundlag. Selvejende daginstitutioner drives på grundlag af en aftale mellem institutionen og kommunalbestyrelsen om de økonomiske og indholdsmæssige rammer for driften af institutionen ...” [...]

Indstævntes vidne, som gav forklaring for byretten [...], Birthe Dam Hansen, konsulent fra KL, der igennem 13-14 år havde beskæftiget sig med selvejende institutioner og driftsoverenskomster, udtalte følgende:

”En selvejende institution kører også økonomisk ligesom en kommunal institution. Der er tale om en offentlig myndighed i begge tilfælde. Forskellen er, at en selvejende institution selv har arbejdsgiveransvaret, og således selv ansætter og afskediger personale, ligesom en selvejende institution har et økonomisk ansvar.”

På intet tidspunkt under forklaringen delte Birthe Dam Hansen sin viden og opfattelse af, at en selvejende institution er en selvstændig juridisk enhed, eller at kommuner og selvejende institutioner agerer indbyrdes på privatretligt grundlag.

At Birthe Dam Hansen er af den overbevisning, at en selvejende institution er en selvstændig juridisk enhed, der agerer indbyrdes med kommunen på privatretligt grundlag, fremgår imidlertid tydeligt af hendes egen artikel fra KLs hjemmeside af 6. april 2016 [...], der er baseret på et svar fra Ministeriet for Børn, Undervisning og Ligestilling. Her skriver hun:

”Selvejende institutioner med driftsoverenskomst er selvstændige juridiske enheder, der er forskellige fra kommunen med eget økonomisk ansvar og arbejdsgiveransvar.

En kommune kan og skal stille krav til en selvejende daginstitution i en driftsoverenskomst, der betyder, at samtlige institutionens udgifter bliver betalt over et kommunalt godkendt budget. Det står parterne – kommunen og de selvejende institutioner – frit for, om man vil indgå driftsoverenskomst på de betingelser, som den anden part stiller.

...

Under alle omstændigheder gælder, at en kommune er bundet af almindelige forvaltningsretlige principper om saglighed, lighed og proportionalitet, også når kommunen handler på privatretligt grundlag, som tilfældet er, når en kommun[e] indgår en driftsoverenskomst og godkender vedtægter for en selvejende institution.”

Af ministeriets svar [...] fremgår det ligeledes at:

”Ministeriet kan dog vejledende oplyse, at driftsaftalerne bl.a. skal udarbejdes under hensyn til, at selvejende daginstitutioner er selvstændige juridiske enheder ... ” [Min understregning]

Det forekommer derfor vanskeligt at tage Birthe Dam Hansen til indtægt for andet end at en selvejende institution er en selvstændig juridisk enhed og altså ikke en offentlig myndighed.

Ministeriets svar viser ligeledes, at det også er ministeriets opfattelse, at en selvejende institution er en selvstændig juridisk enhed.

Det er derfor appellantens opfattelse, at landsretten ikke kan lægge Birthe Dam Hansens forklaring til grund, idet den er i strid med, hvad hun tidligere har skrevet om på KLs hjemmeside – og i øvrigt i strid med gældende ret.

At institution er en selvstændig juridisk enhed med adgang til at opnå ejendomsret, dokumenteres ligeledes af den i materialesamlingen [...] fremlagte udtalelse fra professor, cand.jur. ph.d. Rasmus Kristian Feldthusen, hvor det blandet andet følger at:

”I tilfælde af at driftsaftalen er tavs, finder formuerettens almindelige principper til udfyldning af parternes retsstilling anvendelse.”

og

”det er ... min samlede konklusion, at der for selvejende institutioner, der tilbyder dagtilbud efter [dagtilbudslovens] § 19, stk. 3, ikke gælder andre regler for så vidt angår deres formue end fonde omfattet af fondslovene. Det betyder konkret, at fonds- og formuerettens almindelige principper finder anvendelse på selvejende institutioner omfattet af [dagtilbudslovens] § 19, stk. 3.”

Det er derfor utvivlsomt den almindelige obligationsret og tingsret, der regulerer forholdet mellem institutionen og Københavns Kommune på almindeligt privatretligt grundlag.

Det er værd at bemærke, at professor, cand.jur. ph.d. Rasmus Kristian Feldthusen, ikke er professor og specialist i insolvensret, men professor og specialist i fondsret, og at han ligeledes når til samme juridisk korrekte resultat af denne tvist som appellant.

4.1.2 Manglende stillingtagen til ophørssituation

Indstævnte har senest i sit påstandsdokument anført:

”Selvejende institutioner med driftsoverenskomst er underlagt offentligretlig regulering som følge af driftsaftalen om udførelse af offentlige opgaver og den deraf følgende fulde offentlige finansiering. Institutionens adgang til at udøve sædvanlige ejerbeføjelser er underlagt de forpligtelser, som følger heraf.

Dette er også lagt til grund i Vestre Landsrets dom af 31. maj 2011, der behandler spørgsmålet om ejerskab til inventar i en selvejende institution efter driftsoverenskomstens opsigelse. Vestre Landsret udtaler, at:

*”Børnegårdens inventar pr. 30. juni 2008 var gennem årene finansieret via det kommunale driftstilskud. **Det følger af almindelige regler om offentlige midler, at kommunen ikke** ved overgangen til privatinstitution **har kunnet overdraget det for offentlige midler finansierede inventar vederlagsfrit** til Børnegården, jf. også retsikkerhedslovens § 43, stk. 1.” (mine fremhævninger)*

På linje hermed fandt Østre Landsret i dom af 18. februar 2010, at Odense Kommune havde krav på erstatning, fordi inventar ikke blev tilbageleveret til kommunen ved opsigelse af driftsoverenskomsten med en selvejende institution.”

Indstævnte glemmer i den forbindelse den særlige og afgørende omstændighed, at der særligt for institutionen i Vestre Landsrets dom af 31. maj 2011 fremgik følgende af dennes driftsoverenskomst:

”§ 16, stk. 2. Ved institutionens ophør tilfalder alt løsøre/inventar, der er finansieret over kommunens budget, kommunalbestyrelsen”. [...])

Og for institutionen i Østre landsrets dom af 18. februar 2010 fremgik følgende af dennes driftsoverenskomst:

”§12, stk. 3. ... Ved børnehusets ophør tilfalder alt løsøre/inventar, der er finansieret over kommunens budget, Odense Kommune.” [...])

I modsætning til den påberåbte retspraksis, fremgår det ingen steder i driftsoverenskomsten mellem Københavns Kommune og institutionen, at inventar, løsøre mv. tilhører kommunen eller tilfalder denne i tilfælde af institutionens ophør. Den påberåbte retspraksis har derfor ingen retskildeværdi for denne sag.

En selvejende institution, der driver dagtilbud i henhold til dagtilbudslovens § 19, stk. 3, er oprettet på privatretligt grundlag og er i forhold til sin formue underlagt de almindelige fondsretlige principper om, at formuen alene må anvendes til formålet, samt at formuen ved institutionens ophør alene må anvendes i overensstemmelse med vedtægtens bestemmelse herom. En forudsætning for at anvende en selvejende institutions formue ved ophør er, at der rent faktisk er en formue. Ved formue forstås – ligeledes som for et kapitalselskab – den del af en selvejende institutions aktiver der er tilbage, når alle institutionens passiver er dækket. Det er på den baggrund slet ikke relevant at diskutere Københavns Kommunes kompetence til at råde, idet der i sagens natur ikke er en formue at råde over, eftersom institutionen gik konkurs.

Hvis det var hensigten, at inventar, løsøre mv. skulle tilhøre kommunen eller tilfalde denne ved institutionens ophør, burde dette have været udtrykkeligt fastslået i driftsoverenskomsten. Dette gælder særligt, da der i den dagældende retssikkerhedslovs § 43 var et krav om stillingtagen til, hvorledes det skulle forholdes med en institutions formue ved institutionens ophør.

Den manglende stillingtagen til, hvorledes det skulle forholdes med institutionens formue, herunder inventar, løsøre mv., ved institutionens ophør medfører ikke, at dette tilfalder kommunen. Dette fremgår også udtrykkeligt af bemærkningerne til ændringen af retssikkerhedslovens § 43 (lov nr. 630 af 14. juni 2011), hvor det fremgår at:

”[d]enne bestemmelse indebærer, at der i forbindelse med indgåelse af længe-revarende driftsaftaler på det sociale område skal tages stilling til, hvad der skal ske med evt. formue, som opstår pga. aftalens vilkår. Bestemmelsen sigter mod aftaler, som ikke er indgået på forretningsmæssige vilkår, og hvor der fx er tale om at afdrage lån på fast ejendom eller lignende, uden at det er intentionen, at disse midler skal komme den private leverandør til gode. Bestemmelsen fastlægger ikke, hvad der skal ske med midlerne, men indeholder kun en pligt til, at kommunen sørger for, at tage stilling til, om evt. formueophobning fx skal sikres ved pant i forbindelse med indgåelse af aftalen og tilbageføres til

kommunen, hvis institutionen ophører med at drive den pågældende sociale virksomhed.” [min understregning]

Der var som følge af institutionens insolvens ingen ophobning af formue og derved ingen (egen)kapital, der kunne tilfalde Københavns Kommune.

I mangel af udtrykkelig aftale kan det derfor ikke lægges til grund, at driftsmidler og driftsinventar skal tilfalde kommunen ved institutionens ophør. Aktiverne tilhørte derfor fortsat institutionen ved dennes ophør.

Jeg gør endvidere subsidiært gældende, at en eventuel aftale om, at inventar, løsøre mv. eller andre aktiver skulle tilfalde kommunen ved institutionens ophør ikke gælder ved institutionens konkurs, da der ikke overfor et konkursbo kan opretholdes aftaler, der forringer kreditorerne retsstilling. Dette skyldes det almindelige princip om, at parterne ikke ved aftale kan fastlægge tredjemands retsstilling, og da konkurslovens regler herunder særligt reglerne om ligelig behandling af kreditorerne er præceptive, gælder de almindelige principper om ligelig fyldestgørelse af kreditorerne også i dette tilfælde.

4.1.3 Vidtrækkende konsekvenser, hvis byrettens dom stadfæstes

I Danmark har der de seneste år været en stigning af antallet af selvejende institutioner, der udfører sociale opgaver for det offentlige. Brancheorganisationen Selveje Danmark oplyser, at den seneste måling viser, at der pr. 2013 var 405 selvejende private daginstitutioner i Danmark, og at udviklingen årene forinden har været markant stigende. Tallet pr. 2018 må derfor utvivlsomt være langt højere.

Samtidig følger det af Vækstfondens hjemmeside, www.vf.dk:

”Vækstfonden er en statslig investeringsfond, som er reguleret ved lov.

Vækstfondens direkte investeringer i opstartsvirksomheder, investeringer i private fonde og lån og kautioner til små og mellemstore virksomheder reguleres af:

*Bekendtgørelse af lov om Vækstfonden
Bekendtgørelse om Vækstfondens virke”*

Af bekendtgørelse af lov om Vækstfondens (LBK nr. 549 af 1. juli 2012 – historisk) § 5, stk. 1, følger:

”Fondens indskudskapital tilvejebringes gennem indskud fra staten. Herudover kan fonden modtage gaver.”

Fra EKF Danmarks Eksportkredits hjemmeside, www.ekf.dk, følger:

”EKF er Danmarks eksportkredit. Vi hjælper dansk eksport ved at gøre det muligt og attraktivt for kunder i udlandet at købe varer hos danske virksomheder.

Det gør vi ved at hjælpe med at skaffe finansiering, og ved at forsikre virksomheder og banker mod de økonomiske og politiske risici, der kan være ved at handle med andre lande. Vi hjælper både store og små virksomheder, og vi skræddersyr gerne løsninger, der passer til din virksomheds behov ...

EKF er ejet og garanteret af den danske stat. Vi er en selvstændig offentlig virksomhed (SOV) under Erhvervsministeriet, men drives som en moderne finansiel virksomhed. Med en garanti fra EKF har du altså den danske stat i ryggen, og det gør en forskel ude i verden”

Af lov om EKF Danmarks Eksportkredits (Lov nr. 104 af 3. februar 2016) § 3, stk. 1, følger:

”EKF Danmarks Eksportkredit etableres som en selvstændig offentlig virksomhed.”

Af samme lovs § 5, stk. 1, følger:

”Erhvervs- og vækstministeren udøver i forhold til EKF Danmarks Eksportkredit de beføjelser, der efter selskabsloven og årsregnskabsloven tilkommer generalforsamlingen i et aktieselskab, idet erhvervs- og vækstministeren herved sidestilles med en eneaktionær.”

Vælger landsretten at stadfæste byrettens afgørelse, vil det medføre, at Vækstfonden og EKF får ejendomsret til alle aktiver, som var indkøbt af låntagere på baggrund af finansiering fra henholdsvis Vækstfonden og EKF, eftersom midlerne i henholdsvis Vækstfonden og EKF stammer fra en politisk beslutning (finansloven).

Tilsvarende radikale konsekvenser vil gælde for alle de hundredevis af selvejende institutioner, der driver lovreguleret virksomhed, finansieret af det offentlige.

Dette vil stride imod alle tænkelige danske forvaltnings-, tings- og obligationsretlige principper og skal naturligvis ikke følges eller lægges til grund af landsretten.

Landsretten skal heller ikke opretholde byrettens doms retsstilling, hvorefter der indføres en ny art af fortrinsstillede rettigheder for offentlige midler, som strider imod de principper og regler, som kendes i den danske konkurs- og tingsret, og som har været fulgt i århundreder i Danmark.

4.1.4 Sammenfatning

Sammenfattende kan det således konstateres, at når en juridisk person – in casu institutionen – under overholdelse af dansk tingsrets betingelser for opnåelse af ejendomsret erhverver driftsmidler og driftsinventar for lånte midler, stilles der krav om en udtrykkelig og specifik aftale, såfremt ejendomsretten til det erhvervede skal tilhøre andre end erhververen selv. Da der hverken ses at foreligge en udtrykkelig aftale eller lovhjemmel til at fravige dette udgangspunkt, må ejendomsretten fortsat være hos institutionen i overensstemmelse med

dansk rets almindelige tingsretlige principper, og Københavns Kommune har samtidig alene rettigheder som usikret långiver uden sikkerhed.

4.2 Betingelser for omstødelse er opfyldt

Da det ovenfor er dokumenteret, at driftsmidler og driftsinventar tilhørte institutionen, var og er overdragelsen af institutionens driftsmidler og driftsinventar, uden at institutionen modtog noget vederlag herfor, at betragte som en omstødelig gave i konkurslovens § 64's forstand.

En bortgivelse af en virksomheds aktiver uden vederlag er en forringende disposition, der formindsker boets aktivmasse. Når der overdrages aktiver ud af en virksomhed, har det regnskabsmæssigt den betydning, at virksomhedens egenkapital forringes. Egenkapitalen er forenklet sagt et udtryk for virksomhedens formue opgjort som aktiver minus passiver.

Selvom det er et legitimt formål, at kreditor ønsker at opnå dækning, er hensynet bag konkurslovens objektive omstødelsesbestemmelser netop at sikre, at princippet om ligelig fyldestgørelse af kreditorerne varetages – også med virkning forud for konkursdekretets afsigelse og i dette tilfælde også omfattende bortgivelsen.

Institutionens egenkapital kan på baggrund af balancen i institutionens driftsregnskab fra 2014 (ekstraktens s. 152) fremstilles som følger:

[skema udeladt]

Som det fremgår af ovenstående havde institutionen således en egenkapital i 2014 ifølge driftsregnskabet af 9. januar 2015 på kr. 2.764.486,00.

I institutionens konkursbo er der blevet anmeldt følgende krav [...]:

[skema udeladt]

En betydelig del af disse krav var stiftet og med opsigelse af driftsoverenskomsten udløst på tidspunktet for flytningen.

Sammenlignet med driftsregnskabet for 2014 kan der derfor opstilles følgende balance som konsekvens af flytningen og den efterfølgende konkurs:

[skema udeladt]

Opsummerende kan institutionens finansielle situation under konkurs opstilles på følgende måde:

Aktiver total	Passiver total
kr. 756.459,06	kr. -3.018.654,16

Der mangler således 2.262.195,1 kr. i konkursboet, som skyldes at inventaret - tidligere værdisat og medtaget til kr. 2.764.486,00 – er flyttet.

I et tilfælde som det foreliggende, hvor institutionens passiver klart overstiger institutionens aktiver efter flytningen af driftsmidler og driftsinventar, er der således ingen (egen)kapital, og der er med flytningen utvivlsomt sket en forringende disposition til skade for konkursboets kreditorer modsvaret af den begunstiggelse, som Københavns Kommune har fået.

I øvrigt bemærkes det af konkursboets gældbog, at Københavns Kommune ved brev af 14. juli 2016 [...] har anmeldt et § 97-krav på 463.010,51 kr. i anledning af for meget udbetalt tilskud. Kommunen anerkender således at have penge til gode hos institutionen, hvilket kun kan opfattes således, at kommunen må mene at have haft lånt penge til institutionen, som ikke er blevet tilbagebetalt.

Konkursbegæringen blev indgivet den 15. januar 2016, som dermed danner fristdag, jf. konkurslovens § 1, stk. 1, nr. 1.

Da overdragelsen af driftsmidler og driftsinventar skete i november/december 2015, er den tidsmæssige betingelse i konkurslovens § 64 om, at gaven skal være fuldbgyrdet senere end 6 måneder før fristdagen opfyldt.

Dispositionen er derfor omstødelig i medfør af konkurslovens § 64.

Dispositionen er endvidere omstødelig i medfør af konkurslovens § 74, eftersom konkurslovens § 74 materielt også omfatter gavedispositioner omfattet af § 64. Samtidig var institutionen insolvent, da overdragelsen fandt sted, idet driftsoverenskomsten var opsagt. Da den begunstigede i konkurslovens § 74's forstand er Københavns Kommune, og da det var kommunen, der gav instruks om overdragelsen, var kommunen således også i ond tro om dispositionen og insolvensen. Betingelserne for at omstøde efter konkurslovens § 74 er dermed også opfyldt.

4.3 Retsvirkningen af omstødelse

Da gavedispositionen er omstødelig i medfør af konkurslovens §§ 64 og 74, er Københavns Kommune forpligtet til at erstatte værdien af de overtagne driftsmidler og driftsinventar til konkursboet, jf. konkurslovens §§ 75 og 76.

Da konkursboet har opgjort sit tab til (i hvert fald) 250.000 kr., skal Københavns Kommune erstatte dette beløb."

Københavns Kommune har i det væsentligste procederet i overensstemmelse med det i påstandsdokument af 6. august 2018 anførte, hvoraf fremgår blandt andet:

" ANBRINGENDER:

Til støtte for den nedlagte påstand gør indstævnte følgende gældende:

Driftsinventaret tilhører Københavns Kommune

Det gøres gældende, at driftsinventaret i Blågård Sogns Børneinstitution tilhørte Københavns Kommune ved institutionens opsigelse af driftsoverenskomsten og ophøret af driften af den integrerede daginstitution.

Kommunen kunne derfor også videregive inventaret til andre institutioner, da institutionen ophørte med at drive daginstitution. Dette er ikke en omstødelig disposition efter konkurslovens § 64 eller § 74, allerede fordi inventaret ikke ville indgå i konkursmassen ved institutionens efterfølgende konkurs.

Som anført i byrettens præmisser udgør kommunens tilskudsfinansiering af driftsinventaret ikke (usikrede) lån, og den kommunale finansiering af driftsinventar skal ikke anses som en formueophobning, der ved opsigelsen af driftsoverenskomsten tilfaldt institutionen som privat retssubjekt.

Til støtte for, at driftsinventaret tilhørte Københavns Kommune, gøres det gældende, at driften af institutionen som daginstitution var fuldt finansieret af kommunale midler, jf. driftsoverenskomsten mellem kommunen og institutionen § 10, stk. 1.

Institutionen var således oprettet og drevet uden formue, idet institutionen blev drevet fra lejede lokaler og alene eksisterede på grundlag af kommunale midler. Alt driftsinventar var dermed også fuldt ud finansieret af Københavns Kommune.

Det fremgår af driftsoverenskomstens § 14, stk. 3, at inventar, der er finansieret over et af kommunen godkendt budget, ikke må fjernes fra institutionen uden kommunens godkendelse. Den omstændighed, at driftsoverenskomsten ikke eksplicit tager stilling til, hvad der skal ske ved driftsoverenskomstens ophør, medfører ikke, at driftsinventar, som er finansieret af kommunen, bliver institutionens ejendom.

Opsigelsen af driftsoverenskomsten med Københavns Kommune var en almindelig ophørssituation. Konkursbegæring blev først indgivet 15. januar 2016 [...], efter institutionen var ophørt med at drive daginstitution. En efterfølgende konkurs for institutionen som juridisk person kan ikke ændre på, at institutionen var ophørt med at drive daginstitution, og at institutionen dermed ikke kunne råde over det inventar til drift af daginstitution, som var finansieret af driftstilskud fra kommunen.

Formuleringen af driftsoverenskomsten er i overensstemmelse med det cirkulære, der var for selvejende daginstitutioner på tidspunktet for indgåelsen af driftsoverenskomsten i 1978, jf. Cirkulære om institutioner under kommunerne og om visse særlige plejehjem fra 1976 inkl. standardvedtægt og standardoverenskomst.

Først fra 2004 blev det almindeligt at tilføje en bestemmelse i driftsoverenskomsterne mellem kommuner og daginstitutioner om, hvad der skal ske med inventaret ved driftsoverenskomstens ophør, jf. KL's brev af 25. juni 2004 til kommunalbestyrelserne med tilhørende standard-driftsoverenskomst [...]. Denne tilføjelse var KL og de selvejende daginstitutioners paraplyorganisationer enige om, og der var alene tale om en modernisering og præcisering for at bringe sprogbrugen i overensstemmelse med den praksis, alle kommuner og selvejende daginstitutioner havde fulgt ved driftsoverenskomstens ophør.

Den fulde offentlige finansiering og deraf følgende regulering indskrænker institutionens adgang til at råde over driftsinventaret

I medfør af dagtilbudsloven er det kommunerne, som har det overordnede ansvar for dagtilbuddene i kommunen, herunder skal kommunerne sikre, at der er det nødvendige antal pladser i dagtilbud. Københavns Kommune er i medfør af dagtilbudsloven forpligtet til at finansiere udgifterne til de dagtilbud, som kommunen skal stille til rådighed. Kommunen skal således afholde alle udgifter til dagtilbud, medmindre andet specifikt fremgår af loven, jf. § 98.

Selvejende institutioner med driftsoverenskomst er underlagt en offentligretlig regulering som følge af driftsaftalen om udførelse af offentlige opgaver og den deraf følgende fulde offentlige finansiering. Institutionens adgang til at udøve sædvanlige ejerbeføjelser er underlagt de forpligtelser, som følger heraf.

Dette er også lagt til grund i Vestre Landsrets dom af 31. maj 2011, der behandler spørgsmålet om ejerskab til inventar i en selvejende institution efter driftsoverenskomstens opsigelse. Vestre Landsret udtaler, at:

*"Børnegårdens inventar pr. 30. juni 2008 var gennem årene finansieret via det kommunale driftstilskud. Det **følger af almindelige regler om offentlige midler, at kommunen ikke** ved overgangen til privatinstitution har **kunnet overdrage det for offentlige midler finansierede inventar vederlagsfrit** til Børnegården, jf. også retssikkerhedslovens § 43, stk. 1. "* (mine fremhævninger)

På linje hermed fandt Østre Landsret i dom af 18. februar 2010, at Odense Kommune havde krav på erstatning, fordi inventar ikke blev tilbageleveret til kommunen ved opsigelse af driftsoverenskomsten med en selvejende institution.

Som det også er anført i byrettens dom, giver kommunens ejendomsret til driftsmidler og driftsinventar finansieret af kommunen separatiststilling i konkursboet efter institutionen, jf. konkurslovens § 82.

Det bestrides, at den kommunale finansiering af institutionen kan sammenlignes med tredjemands lånefinansiering af driften i et selskab. Sammenligningen er ikke relevant, da institutionens eneste aktivitet var drift af fuldt kommunalt finansieret daginstitution med deraf følgende regulering. Denne regulering - som også må respekteres af konkursboet - har bl.a. til formål at sikre, at de offentlige midler ikke anvendes til andre formål end drift af daginstitution.

Den fulde kommunale finansiering ved politisk vedtaget bevilling kan ikke sammenlignes med finansiering med banklån eller kassekredit, jf. også byrettens præmisser. Dette er en afgørende forskel i forhold til de eksempler på statsligt finansierede låne- og kreditordninger til privat erhvervsvirksomhed, som konkursboet fremhæver.

Det er ikke korrekt, at byrettens dom indfører en retsstilling, hvor Vækstfonden og EKF får ejendomsret til aktiver, som er indkøbt af låntagere med finansiering fra Vækstfonden og EKF, da Vækstfonden og EKF yder lån og anden finansiering på privatretlige vilkår til privat erhvervsvirksomhed.

Blågård Sogns Børneinstitution drev daginstitution, som er en offentlig opgave. Derfor kan kommunens finansiering af institutionens drift heller ikke sammenlignes med lån- og kreditgivning til privat erhvervsvirksomhed.

Det er heller ikke korrekt, at byrettens dom er udtryk for en retsstilling, hvor der indføres en ny art af fortrinsstillede rettigheder. Dommen fastlægger blot den retsstilling, som følger af, at Blågård Sogn Børneinstitution drev en fuldt kommunalt finansieret daginstitution på grundlag af en driftsoverenskomst med Københavns Kommune med deraf følgende begrænsninger i institutionens ret til at råde over de kommunale tilskudsmidler.

Kommunen bestrider, at den dom, som Højesteret afsagde 8. november 2017 (U.2018.735H), understøtter konkursboets anbringender. Der er afgørende forskelle, da Blågård Sogns Børneinstitutionens drift udelukkende bestod i at udføre en kommunal opgave, da driftsinventaret i sin helhed var finansieret af kommunale midler, da institutionen ikke var frit stillet med hensyn til at råde over de kommunale midler, og da der udelukkende var kommunale midler - og dermed ingen private midler - i institutionen.

Hvis retten måtte komme frem til, at inventaret skal anses for at udgøre en del af institutionens formue, gøres det gældende, at der ikke kunne disponeres herover uden kommunens godkendelse. Det ville være i strid med institutionens vedtægter. Almindelige regler om anvendelse af offentlige midler fører endvidere til, at kommunen ikke kan lade inventar finansieret af kommunale midler overgå vederlagsfrit til institutionen som privat juridisk person ved opsigelsen af driftsoverenskomsten. Det følger af de almindelige kommunalretlige principper om forbud mod begunstigelse af enkeltpersoner og om økonomisk forsvarlighed.

Det bestrides, at der er uoverensstemmelse mellem Birthe Dam Hansens forklaring for byretten og indholdet af den fremlagte artikel og brev fra Ministeriet for Børn, Undervisning og Ligestilling [...].

Der er enighed om, at en selvejende institution er en selvstændig juridisk enhed forskellig fra kommunen. De selvejende institutioner med driftsoverenskomst med kommunen har eget økonomisk ansvar og arbejdsgiveransvar, men er omfattet af forvaltningsloven, jf. lovens § 1, stk. 2, nr. 2. I den henseende anses de derfor som en offentlig myndighed og en del af den offentlige forvaltning - på linje med kommunale institutioner, uanset at de er oprettet på privatretligt grundlag og er selvstændige juridiske enheder.

Opførelse i institutionens regnskab har ikke betydning for ejerskab til inventaret

Den omstændighed, at der i institutionens driftsregnskaber er medtaget en post for inventar mv., medfører ikke, at ejerskabet til driftsinventaret er overgået til institutionen. Det fremgår af driftsoverenskomstens § 13, at Københavns Kommunes betaling af institutionens udgifter sker på grundlag af institutionens driftsregnskab. Institutionen er således forpligtet til at føre et regnskab, som skal aflægges i overensstemmelse med budgettets kontoplan.

Inventar indgår ikke i aktiverne og er heller ikke opført i balancens passivside, da posten alene er opført i regnskabet af forsikringsmæssige grunde.

Det bestrides, at der for institutionen kan opgøres en egenkapital som i en privat virksomhed. Der opereres ikke med egenkapital i selvejende institutioner med driftsoverenskomst, men derimod en balancekonto, som sammen med den kortfristede gæld udgør passiverne i institutionen. Konkursboets angivelse af balance før og efter afleveringen af inventaret dokumenterer således ikke et værditab for boet.

Hverken angivelserne af balance før og efter afleveringen af inventaret eller det af kommunen anmeldte krav har således betydning for, om betingelserne for omstødelse er til stede. Betingelserne for omstødelse er ikke opfyldt, uanset om udleveringen af inventaret skete senere end seks måneder før fristdagen for konkursen.

Det krav på 463.010,51 kr., som kommunen har anmeldt i konkursboet, skal i øvrigt ikke anses som et lån til institutionen. Beløbet er for meget tildelt driftstilskud i medfør af bevillingen. Idet kommunen i medfør af driftsoverenskomstens § 10, stk. 1, afholder udgifterne til driften på baggrund af et budget, har institutionen fået udbetalt for stort driftstilskud. Kravet har imidlertid intet at gøre med det i denne sag omhandlede driftsinventar.

Kravets størrelse

Det gøres gældende, at hvis konkursboet mod forventning skulle få medhold i, at der er tale om en omstødelig disposition, kan konkursboets krav højst udgøre 50.000 kr. Værdien af inventaret ved et målrettet salg/tvangssalg svarer både til boets tab og til Københavns Kommunes berigelse, jf. konkurslovens §§ 75 og 76, og der er derfor ikke grundlag for at pålægge kommunen at betale et højere beløb.

Da institutionen opsigde driftsoverenskomsten med Københavns Kommune 5. oktober 2015, og driften af institutionen ophørte i november-december 2015, er det ikke relevant, hvad værdien af inventaret ville være i en situation med fortsat drift af institutionen. Driften var ophørt på det tidspunkt, hvor inventaret blev overladt til en række andre institutioner i Københavns Kommune.

Skønsmandens vurdering [...] er, at inventaret skønsmæssigt havde en værdi på 50.000 — 100.000 kr. ved et målrettet salg/tvangssalg, og denne vurdering er med forbehold og dermed forbundet med betydelig usikkerhed.”

Landsrettens begrundelse og resultat

Blågård Sogns Børneinstitution var en selvstændig juridisk enhed, der var oprettet efter dagtilbudslovens § 19, stk. 3. Blågård Sogns Børneinstitution var således en selvejende daginstitution, der agerede på privatretligt grundlag, og der var mellem daginstitutionen og Københavns Kommune den 12. januar 1978 indgået en overenskomst, hvorefter kommunen afholdt daginstitutionens driftsudgifter. Den endelige fastsættelse af kommunens betaling af daginstitutionens udgifter til drift skete på grundlag af daginstitutionens årsregn-

skab. Inden for rammerne af budgettet rådede daginstitutionen selvstændigt over de tildelte midler.

Der er ikke i dagtilbudsloven fastsat regler om ejendomsretten til det inventar, som en selvejende daginstitution erhverver. Spørgsmålet om, hvem der havde ejendomsretten til det omhandlede inventar, må derfor afgøres på grundlag af almindelige formueretlige regler.

Det kan lægges til grund, at Blågård Sogns Børneinstitution i eget navn har indgået aftale om køb af det inventar, der blev anvendt af og befandt sig i daginstitutionen, og at daginstitutionen har betalt herfor med egne midler. Landsretten finder på denne baggrund, at Blågård Sogn Børneinstitution havde ejendomsretten til inventaret, og det er efter bevisførelsen ikke godtgjort, at kommunen efterfølgende skulle have erhvervet ejendomsret hertil. Indholdet af driftsoverenskomsten, herunder § 14, stk. 3, kan ikke føre til en anden af vurdering af disse forhold. Københavns Kommune har derfor ikke kunnet kræve inventaret udleveret i medfør af konkurslovens § 82.

Blågård Sogns Børneinstitutionens inventar blev i november og december 2015 givet bort til andre børneinstitutioner i kommunen på foranledning af Københavns Kommune. Landsretten finder, at der herved var tale om en vederlagsfri overdragelse af et aktiv, der skulle have indgået i konkursboet ved konkursdekretets afsigelse den 27. januar 2016, jf. konkurslovens § 32. Fristdagen er den 15. januar 2016, jf. konkurslovens § 1, stk. 1, nr. 1.

Da betingelserne for omstødelse i medfør af konkurslovens § 64, stk. 1, herefter er opfyldt, tager landsretten på dette grundlag Blågård Sogns Børneinstitution under konkurs' påstand om omstødelse til følge. Landsretten finder herefter ikke anledning til at tage stilling til, om betingelserne for omstødelse efter konkurslovens § 74 tillige er opfyldt.

Det følger af konkurslovens § 75, at Københavns Kommune skal fralægge sig den berigelse, kommunen har modtaget, dog ikke ud over boets tab. Blågård Sogns Børneinstitution var på tidspunktet for videregivelsen af inventaret ikke længere i drift, hvorfor landsretten finder, at værdien af inventaret skal fastsættes til værdien i en tvangssalgssituation. Det fremgår af skønserklæringen, at inventaret i en tvangssalgssituation vurderes til at have haft en værdi på 50-100.000 kr. Det har på grund af Københavns Kommunes dispositioner over inventaret ikke været muligt at få foretaget en fuldstændig registrering og vurdering af

dette. Under disse omstændigheder finder landsretten, at Københavns Kommune skal betale 100.000 kr. til Blågård Sogns Børneinstitution under konkurs med forrentning som angivet nedenfor.

Københavns Kommune skal efter sagens udfald betale sagsomkostninger for begge retter til Blågård Sogns Børneinstitution under konkurs med i alt 80.000 kr. I beløbet indgår retsavgift med 5.400 kr. og udgifter til syn og skøn med 11.250 kr. inkl. moms, mens det resterende beløb dækker rimelige udgifter til advokatbistand inkl. moms. Ved fastsættelsen af beløbet til dækning af udgifterne til advokatbistand er der ud over sagens værdi taget hensyn til sagens omfang og varighed.

T h i k e n d e s f o r r e t:

Københavns Kommune skal til Blågård Sogns Børneinstitution under konkurs betale 100.000 kr. med procesrente fra den 27. januar 2017.

I sagsomkostninger for begge retter skal Københavns Kommune betale 80.000 kr. til Blågård Sogns Børneinstitution under konkurs.

Det idømte skal betales inden 14 dage efter denne doms afsigelse.

Sagsomkostningerne forrentes efter rentelovens § 8 a.

(Sign.)

— — —

Udskriftens rigtighed bekræftes. Østre Landsret, den 10-09-2018

Jens Jensen
kontorfuldmægtig